

Krystyna Otocka, Krzysztof Onzol

Mierków, gm. Lubsko, woj. zielonogórskie. Stanowisko 3

Informator Archeologiczny : badania 13, 65-66

1979

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

uwagę zwracają dwa z nich: obiekt nr 1 /3-popielnicowy/ zawierający m.in. popielnicę domkową, zbudowaną na planie prostokąta, z dwuspadowym dachem, płytką zasuwą otworu "wejściowego", wspartą na 4 nóżkach, jak również obiekt nr 22 otoczony regularnym wieńcem kamiennym o średnicy blisko 4 m. Na wyposażenie poszczególnych pochówków złożyły się ozdoby: naramienniki, bransolety, szpile, kolczyki, kółka - wszystkie wykonane z brązu, paciorki z masy szklanej, zawieszka i paciorek z kości, jak również sierp, jedyny przedmiot wykonany z żelaza. Ponadto natrafiono na żarno nieckowate, wtórnie wykorzystane do budowy komory gruntu.

W oparciu o dotychczasowe rozpoznanie wyróżnić można 2 strefy chronologiczno-przestrzenne cmentarzyska: północną, datowaną na okres HaC /popielnice: domkowa, oczkowe oraz pozostałe o stylizyce "łużyckiej", bransolety o zwoju powrotnym, naramienniki w typie wielkowiejskim szpila z łabędzią szyjką oraz prosta z kulistą główką/ - w której wystąpiło 14 grobów /1 do 6 popielnicowych/ - oraz odzieloną od niej blisko 20 m przerwą strefę południową, datowaną na HaD /popielnice twarzowe, bransolety w typie wielkowiejskim/ - w której natrafiono na 6 grobów /2-9 popielnicowych/. W obu strefach zwraca uwagę regularność w sytuowaniu poszczególnych grobów. W północnej skupiały się one w 3 wyraźnych rzędach, biegnących wzdłuż osi W-E, przy czym przerwy pomiędzy grobami w rzędzie wynosiły od 1 do 5 m. Natomiast w strefie południowej groby wystąpiły w układzie "krzyżowym", w którym czytelne są zarówno osie W-E, jak i N-S, przy jednocześnie zwiększonych odległościach pomiędzy poszczególnymi grobami do 7-11 m. W strefie tej wystąpiły wszystkie z wymienionych obiektów towarzyszących /stosy, paleńska, jamy oraz skupiska ceramiki/.

Materiały oraz dokumentacja z badań znajdują się w archiwum Pracowni Archeologiczno-Konserwatorskiej PP PKZ O/Gdańsk.

Badania będą kontynuowane.

x/ W trakcie opracowania materiałów zmieniono nazwę stanowiska pierwotnie oznaczonego jako Marszewo.

MIERKOW, gm. Lubsko
woj. zielonogórskie
Stanowisko 3

Konserwator Zabytków Archeologicznych w Zielonej Górze

Badania prowadziła mgr Krystyna Otocka. Autor sprawozdania mgr Krzysztof Onzól. Finansował WKZ w Zielonej Górze. Pierwszy sezon badań. Cmentarzysko ciałopalne ludności grupy sasko-łużyckiej kultury łużyckiej z IV-V okresu epoki brązu.

Stanowisko położone jest na północ od Mierkowa, na krawędzi wysoczyzny, około 100 m na północny wschód od dużej żwirowni. W trakcie krótkotrwałych badań odsłonięto obszar 55 m² i wyeksplorowano 10 grobów ciałopalnych. Większość obiektów zalegała bardzo płytko pod powierzchnią ziemi, co stało się przyczyną silnego rozdrobnienia materiału ceramicznego. Wśród typowych grobów popielnicowych, wypo-

szonych przeciętnie w 5-8 naczyń glinianych i bardzo rzadko w przedmioty metalowe /w trzech przypadkach fragmenty szpil brązowych/, pewną odmianę stanowi grób jamowy-bezpopielnicowy będący ewenementem w tym czasie i na tym terenie. Wszystkie groby, bez wyjątku, posiadały mniej lub bardziej regularną obstawę kamienną.

Materiały ceramiczne z cmentarzyska w Mierkowie nawiązują do form grupy sasko-łużyckiej kultury łużyckiej /wschodnia peryferia zasięgu tej grupy/ i można je datować na IV-V okres epoki brązu.

Materiały i dokumentacja znajdują się w Muzeum Archeologicznym Środkowego Nadodrza w Świdnicy /k. Zielonej Góry.

Badania będą kontynuowane.

MOSTY, gm. Chęciny
woj. kieleckie
Stanowisko 10

patrz
okres halsztacki

NIECHMIRÓW, gm. Burzecin
woj. sieradzkie
Stanowisko 2

Muzeum Okręgowe w Sieradzu

Badania prowadziła mgr Anna Kufel-Dzierzgoska. Finansował WKZ w Sieradzu. Dziewiąty sezon badań. Ciałopalne cmentarzysko wielokulturowe /od III okresu epoki brązu do okresu rzymskiego włącznie/.

Cmentarzysko położone jest na zwydmionej terasie lewego brzegu doliny Oleśnicy, w pobliżu jej ujścia do Warty. Administracyjnie leży częściowo do Małej Wsi, częściowo do Niechmirowa. Pierwotnie traktowane było jako dwa oddzielne stanowiska. Po badaniach w 1978 roku okazało się, że jest to jedno cmentarzysko zajmujące obszar około 9 ha. Utrzymano jednak osobną numerację grobów dla części małowiejskiej /od 1 do 25/ i dla części niechmirowskiej cmentarzyska /od 1 do 326/.

Przebadano obszar 3,5 ara odkrywając 27 grobów kultury łużyckiej i 11 grobów kultury przeworskiej. Wśród grobów kultury łużyckiej 7 było zniszczonych przy karczowaniu lasu. W pozostałych - w 8 pochowano dorosłych, w 8 dzieci /w tym w dwu przypadkach były po dwa pochówki w jednym grobie/. W 4 grobach nie stwierdzono śladów kości, natomiast naczynia wypełnione były kamieniami. Groby kultury przeworskiej - to groby jamowe.

Do najciekawszych obiektów należały:
grób 303 - w popielnicy znajdowały się kości bardzo małego dziecka. Obok stała amforka, a przy niej, w niewielkiej jamie leżały zasypane kości starszego dziecka /zachowały się mleczne siekacze/. Kości te były przykryte misą na nóżce odwróconą do góry dnem;